

parazit-art v městském prostředí

fakulta umění a architektury - vizuální komunikace - environmental design

bakalářská práce
Nguyen an Trung

2010

vedoucí bak. práce
prof. Dr. Ing. Arch. Bořek Šípek

definice

Parazitismus je vztah dvou organismů, z něhož jeden organismus (parazit čili cizopasník) má zisk a druhý na něj doplácí (hostitel). Parazit se může živit buďto tkáněmi samotného hostitele (aniž by ho sám o sobě zabíjel), nebo se přiživovat na jeho potravě či jinak profitovat z hostitelova organismu nebo jeho činnosti a snižovat přitom jeho fitness (zdatnost).

Koncept

Vycházel jsem z definice, mé parazit-dílo přestává mít smysl , když „hostitel“ změní svůj stav.

Parazit-dílo má jediný úkol, a to je upozornit na dané problémy. Připomenout lidem ze tady něco není v pořádku

poděkování

Velice děkuji panu děkanu Bořku Šípkovi za přízen po 4 roky studia, odbornou pomoc a rady při tvorbě bakalářské práce. Děkuji také Mgr. Leoně Matějkové a Ing.arch. Jiřímu Jindřichovi za ochotu během studia

KULTURNĚ ŽÍT V MĚSÍCI ČERVNU

Klicperovo divadlo v Hradci Králové vás v pondělí 14. června zve v 10:00 do hlavní scény na Maškarádu Michaila Jurjeviče Lermontova. V úterý 15. června bude od 10:00 hlavní scéna patřit Václavu Klimentu Klicperovi a jeho Hadriánovi z Římsů. Téhož dne přijďte do studia Beseda na Dámskou šatnu od Arnošta Goldflama. Ve středu 16. června ožíví hlavní scénu od 10:00 Věc Makropulos Karla Čapka. Večer od 19:00 projdou hlavní scénou Ještěři Davida Drábka. Studio beseda uvede Oskara a růžovou paní od Erica Emmanuela Schmitta. Od 21. Do 30. června se přijďte pokochat dvacátým šestým mezinárodním festivalem Divadlo evropských regionů.

Muzeum východních Čech v Hradci Králové si vás dovoluje pozvat na novou výstavu. Od 15. června do 15. listopadu 2010 bude k vidění výstava maturitních prací Komoda – od baroka po secesi. Vystavují studenti Střední uměleckoprůmyslové školy hudebních nástrojů a nábytku v Hradci Králové. Na své si při prohlídce expozice přijdou jak odborníci z oblasti řemesla a designu interiéru, tak i laická veřejnost. V letošním roce studenti uměleckého truhlářství dostali jako maturitní zadání komodu. Tradičně

skvělá řemeslná preciznost je doplněná nápaditostí a originalitou dalších vystavených objektů. Jsou to návrhy veřejných interiérů (prodejna skla, recepce a podobně), které byly námětem zadání dalšího letos maturujícího oboru: konstrukce a tvorba nábytku do 12. září 2010 potvrzuje expozice Vážky České republiky ve fotografii Martina Černého, Martina Kadlece, Patricka Marka, Zdeňka Mazáče, Martina Waldhausera, Dana Bárty a Lukáše Konečného. Vážky jsou symbolem jemné elegance, dravé síly a nepřekonatelného leteckého umění. Výstava je projektem nadšených fotografů, které vážky inspirovaly

natolik, že strávili stovky hodin u rybníků, v močálech a bažinách, aby zachytili letmé okamžiky z jejich života.

16. června se v 18.00 ve **Studijní a vědecké knihovně** dozvíte víc o tříměsíčním putování africkým světadílem pouze se skromnou výbavou. Trabantem napříč Afrikou, to je název pořadu. Se zážitky z cest pomoci dvou trabantů se vám svěří Dan Přibáň. Vstupné činí 20 Kč. 17. června přednáší od 17.00 o Novém zámku u Lanškrouna kastelánka Krasava Šerkopová. Vstup je volný. 23. června přijměte v 18.30 pozvání na studii o italských ženách, Žena-Bohyně. Jsou ženy „Bohyně?“ Co znamená „být Bohyní“ a cítíme se my být „Bohyněmi“? O zkušenosti a pocitu se podělí Zdenka Kazdová. Vstup 20 Kč.

Filmový klub v konferenčním sále v 5. podlaží předestře ke zhlédnutí: 15. června v 17.00 Jára Cimrman ležící, spící (1983). Režie: L. Smoljak. Hrají: Z. Svěrák, V. Kaplanová, P. Čepek, J. Abrahám, L. Šafránková a další. Dále Studijní vědecká knihovna pořádá komentované prohlídky knihovny s odborným výkladem, a to každou první středu v měsíci vždy od 16:00 do 17:00. Sraz účastníků je v 1. NP u pultu ostrahy v 16:00. Nejvyšší počet účastníků činí 25. Přihlašovat předem se nemusíte.

Církev československá husitská v Hradci Králové vás 13. června zve na varhanní koncert Petra Šejvly a Davida Trenklera ve sboru kněze Ambrože v Hradci Králové v 18.00. Vystoupení pořádá ve spolupráci se Společností pro podporu lidí s mentálním postižením. V modlitebně v Hradci Králové se 15. června od 18.00 uskuteční přednáška Jiřího Pehe s burcujícím titulem Občanská společnost - pravda či iluze? Opět v královéhradecké modlitebně zazní 18. června od 17.00 dětský koncert.

Fotoreportáž: Výravský Terra Cup 2010

Královéhradecké slovo - nezávislý měsíčník pro HK a okolí. Registrace MK ČR E 19270. KONTAKTY: Kralovehradeckeslovo@email.cz, tel. 732 565 010, Doručovací adresa: PO BOX 49, 501 01, Hradec Králové 2. **Náklad 10.000 výtisků.** Vychází 10.den v měsíci. VYDAVATEL: Radim Panenka, IČO: 763 83 750. ŠÉFREDAKTOR: Radim Panenka. REDAKČNÍ RADA: Mgr. Patrick Ungermann, Jindřich Žák, Radim Panenka. FOTOGRAFIE, PRODUKCE: Petr Mentberger. Veškeré nepřevzaté materiály jsou majetkem vydavatele. Publikované texty nemusí vyjadřovat názor redakce. Za původnost, obsah a formulaci článku zodpovídá autor. **NOVINY JSOU DISTRIBUOVÁNY ZDARMA.**

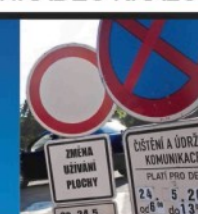
Královéhradecké slovo

NEZÁVISLÝ MĚSÍČNÍK PRO HRADEC KRÁLOVÉ A OKOLÍ

VÝRAVSKÝ TERRA CUP

PARKOVÁNÍ
Konec jednomu
bezplatnému
parkovišti?

ROZHOVOR
s tvůrci filmu
Andělé
na kolejkách

Nepomůže-li demonstrace, vyhlásíme referendum

Zpočátku to vypadalo jako špatný vtip. Hned první noc, kdy Bílá věž utichla ovšem Hradečané zakusili další z prapodivných rozhodnutí města.

Radim Panenka
Šéfredaktor

Zkoušejí městští radní, co všechno Hradečané vydrží? Vypadá to tak. Jak jistě už většina z nás ví, Bílá věž přes noc musela utichnout. Rozhodla tak Rada města na základě žádosti manželů Vackových, majitelů hotelu „Pod věží“. Ti si stěžovali, že prý noční odběhání věžních zvonů ruší ze spánku jejich hotelové

hosty. Prý museli pokoje vybavit i špunty do uší.

Zvolení zástupci téměř sta tisíc obyvatel vyhověli žádosti jednoho hotelu, komerčního podniku. Tradice, trvající téměř pět století, skončila. S tím se ale velké množství obyvatel Hradce nehodlá smířit. V polovině května proběhla protestní akce, které se účastnilo okolo dvou stovek lidí. Ti společně donesenými zvonky symbolicky odzvonili půlnoc namísto „zakázané“ Bílé věže. „Pokud s vedením města nepohne tato akce, jsme připraveni za pomoci dvou tisíc podpisů na petici vyvolat celohradecké referendum a dou-

fáme, že jeho výsledek by už radní podnítil k přehodnocení svého stávajícího rozhodnutí,“ svěřil se Královéhradeckému slovu Lukáš Bezvoda, jeden z organizátorů protestu. Připomněl také, že byl Hradec Králové v loňském roce vyhlášen městem zvonů a dnes paradoxně musely zvony utichnout. „Je to výsměch všem obyvatelům města,“ dodal Bezvoda. Petici je možné podepsat třeba v restauraci Defakto na Velkém náměstí, v čajovně U Poutníka nebo v kavárně artkina Centrál.

Pokračování na str. 4

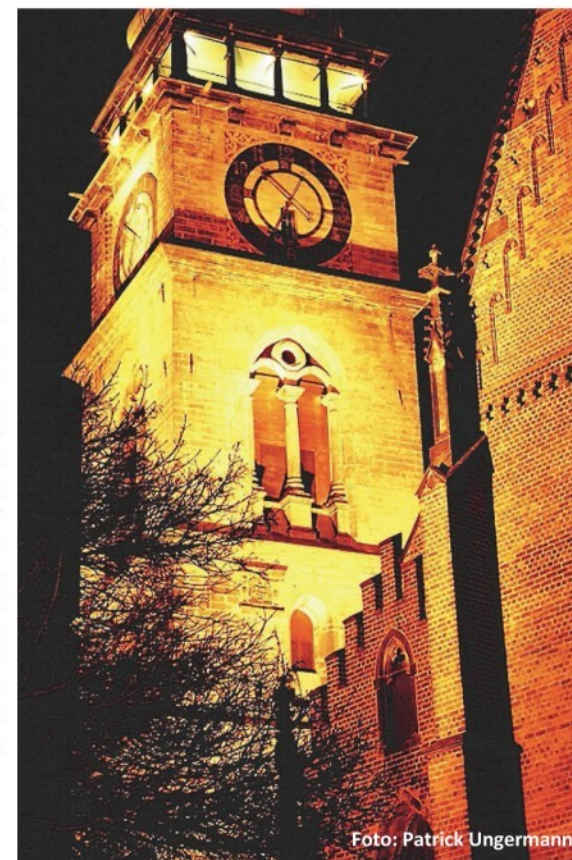

Foto: Patrick Ungermann

Step na kraji města

Patrick Ungermann

V těchto časech, kdy přirozený střed města, historické jádro, zmizel z obzoru důležitosti, aby zabydlel obzor kulturních památek architektury, se žije jaksi pod palcem. Pod palcem ocelobetonových a sklo-ocelových výztuží majetnatosti podnikatelů, bank a tak trochu bohatnoucích úřadů. Jakmile se přiblížíte k ocelobetonové výztuži, narazíte na odpor rozhodující síly. Dál vás to nepustí. Narazíte-li na mladší,

sklo-ocelové výztuže, odpor bude stejný, jen jaksi vytříbenější. Jelikož se od celého monstra váš obličej pouze odrazí, vy vlastně nevidíte dovnitř. Nevíte, co se tam uvnitř děje. Zase, trochu jiným způsobem, vás to nepustí dál, s tím, že vaši pozornost vychytrale odpoutá pohled na sebe sama: Ó, jak mi to dnes sluší! No jo, ale to jste stále nic neprokoukli.

Tváří v tvář jevu neprostupnosti tím, co chystá vaše zítřky, vyjde

lidská nepatrnost najevo snad ještě víc, než v dobách vrcholného feudálního v přebrovských katedrálách, které byly ovšem esteticky zvládnuté. Jestliže jediné, co vás v té chvíli napadne, je jít se uspokojit do obchodního domu, pak váš pozornosti ušel jistý rozměr města, který poslední dobou nabývá na značné rozloze, rozprostraněnosti, řekl bych. Jde o okrajovou část, o jakýsi starověký oceán, který na lemu Achillova štítu omývá svět. Nemám na mysli tak zvanou periférii se skladištními oblast-

mi. Myslím ulici, co vás od bývalého srdce města vede přes soudobý střed s vrozenou srdeční vadou, přes řeku a za řeku, kde se vypaří, promění se, zúží se, setrese ze sebe obchody, ba i stánky, stále ji však máte pod nohama jako ulici-uličku ve vilkové čtvrti se skalou a umělými rybníčky s černou fólií. Mineme tuhle čtvrt z cihel nebo z betonu s jakoby cihlami, nalepenými místo štuky, mineme i tři paneláky a zmerčíme ze zbylých panelů bytového družstva postavenou nízkou...

Dokončení na str. 3

Režim není žádná výhra (dokončení trojdílné série)

• PATRICK UNGERMANN

Pro nás, kterým je v režimu nevolno, bývá jeho největší úsek tak zvaná normalizační část, kdy se ideová schémata a ekonomické scénáře spolu s režimní průměrností (buřtgulášový blahobyt) vehementně povyšují na obecně přijatelné vzorce smýšlení, chování a jednání, neboli na to, co má být normální. Všechno skutečně opoziční (nehledě na kvalitu) se potom pokládá za nenormální, úchylné ve smyslu uchýlilo se od správné cesty a musí se léčit nebo izolovat nebo zahubit. Nástup normalizace poznáme nejen podle toho, že se lidé za tak zvané nepřipustné názory čím dál víc vyhazují ze zaměstnání a strkají do vězení, a že se trvá na tom, abychom si z daní hradili skutečné šiky udavačů, leckdy se sklonem udávat lživě, tedy lidi, kteří nejenže režimu přisluhují, ale v nás ostatních živí a zmnožují pocity strachu, beznaděje a všudypřítomnosti „velkého bratra“. Na to, abyste vyhodnotili stav věcí jako normalizační, stačí pustit si televizi a projít se středně velkým městem.

V televizi zuří zábava, hlavně zábava. Čím hloupější, tím bezproblémovější. Zábava buduje a šíří tak zvaný hlavní oblíbený spotřební proud. Nikam mu

neutečeš! Dostal se do školek a škol, do knih, do novin, které se tváří profesionálně, nezávisle. Spolupořádá běžnodenní život všech, kdo touží být normální, většinová, bez potíží. Nikde žádný protestsong. Odsuzuje se, pronásleduje a kriminalizuje se stále širší spektrum vtípů. Obecně platí přímá úměrnost, že jsme normalizovaní tou měrou, jakou si musíme dávat pozor na jazyk. Přitom nám leckterý filosof potvrdí, že právě v jazyce je člověk skutečně doma. A tak, kdykoli vláda odpoví průvodu demonstrantů, kteří přišli cestou jazyka vyjádřit svůj nesouhlas s jejím počínáním v té které věci, tak, že omezí či zakáže shromažďovací právo nebo udělí anonymnímu úředníkovi bez rozkladu právo kdykoli dané shromáždění policejně rozehnat, jde o jasný signál, že možnost slovně projevit své názory a námitky vzala za své. Pak je to ale vláda, kdo do ulic a na jiná veřejná místa uvádí násilí a teror a je jen otázkou času a míry sociální bída, kdy rozhněvaní lidé přečísli a prolomí kordony po zuby ozbrojených policistů. Ve světských záležitostech totiž stále platí imperativ, že revoluce je trest za nedostatek včasné reformace. Normalizace vše postrkuje k totalitní jednoduché jednoznačnosti. Vítězí hlášky: Hlavně nemysli. Nic, prosím tě, neřeš!

A při procházce středně velkým městem? Symbol (vlajka) režimu a jeho území je všude na

očích. Přitom by skoro nikoho nenapadlo si ji o své vůli vyvěšovat. Tak se to nařídí institucím. Barevně nekomplikovanou zástavu střetneme všude, kde je to tak zvaně veřejné – státní, dostane se i na státní poznávací značky automobilů! Kdo žádá peníze ze státního nebo mezistátního fondu, musí se fanglí režimu opentlit. Opentlením také vystavíš na odiv svoji povinnost, jednoznačnou normalizaci, součinnost, nebo jen říkáš: „Mám strach, nechte mě být!“ Vážnou hrozbou se normalizace stává tenkrát, kdy většina lidí začne uvažovat tak zvaně realisticky a spojí s režimem možnost pohodlnějšího přežití, ne-li postupu v kariéře. Tady je třeba si uvědomit, že režim nabízí vždy méně, než kolik spotřebovává. A v neposlední řadě ti sáhne na soukromí, včetně movitého i nemovitého majetku. K tomu, že platíš rostoucí daně za to, že sis na něco našetřil, něco někde draze postavil, přibudou stále účinnější zákony o bezprůtahovém vyvlastnění pozemků a budov kvůli „veřejnému zájmu“. Sune se tě do kolonky vazalů, kteří jsou vůbec rádi, že si jich a jejich pár metrů čtverečních budovatelské (developerské) projekty zatím nevšímaly a že můj nejistý majetek nemusel posloužit velkoplností, liduprázdnému pohraničnímu pásmu, vojsku a strategické výrobě, přehradám a dálnicím. Málokterý režim by zpochybnul právo na soukromé vlastnictví, většina

režimů nás ovšem tou či onou měrou o soukromé vlastnictví obírá se zdůvodněním, že je třeba posloužit veřejnému zájmu, lidu. Všimněte si, prosím, ne konkrétním lidem (Frantovi, Aničce, Pepovi), nýbrž jakémusi neurčitému, protože neadresnému lidu. I to je normalizace! Řád je věčný, poněvadž je věčně tvůrčí, je cestou odněkud někam, cestou, kde těsně u obzoru obzory poodstoupí zase o něco dál a blíž k sebezdokonalení účastníků řádu. Řád je neustálý motivační pohyb. Naproti tomu režim má jen několik pořád se opakujících fází, které přesně odpovídají opakujícím se chybám režimů: Lež má krátké nohy, říkáme. Částečně nebo zcela prolhané důvody k zavádění režimu, polopравdivé či vylhané cíle a prostředky k jejich dosahování a také vylhaná (slepá) víra a sebedůvěra uskutečňují věčné salto mortale, pýchu a pád! Režim, to opravdu není žádná výhra. Jakmile jeho lidé procitnou z iluzí a jejich nadšení opadne, sahá oslabený, a proto krajně podezřívavý režim po represích, po formě policejního státu a tady se už stal líhní strachu. V režimech lze jistě po nějaký čas vegetovat, ne ale plnokrevně žít. Řád je naproti tomu zdrojem veškerého možného života, který umí a chce být žitý. Nakonec je každý režim příživník, tyjící ze svých neplnoprávných občanů, zatímco neporušený řád je věčný hostitel a učitel všeho živého.

udělil kraji pokutu ve výši 800 tisíc korun Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Proti tomu se však krajský úřad ohradil a nyní se s ÚOHS soudí.

Jako při nejmenším velmi podivná se nám musí zdát nejnovější informace o tom, že okresní státní zástupce zastavil stíhání podezřelých. Bradíkovi a spol. hrozilo až osm let vězení. Pakliže jsou všichni nevinní, jak tvrdí, ať o tom také přesvědčí nezávislý soud. Pokud nic nezákonného neprovedli, nemají se přece čeho obávat.

Stůl za 750 tisíc? Podle Bradíka nic neobvyklého

• RADIM PANENKA

Na povrch se nedávno dostala zvláštní zpráva. Okresní státní zastupitelství zastavilo stíhání bývalého vedení Královéhradeckého kraje v čele s tehdejším hejtmánem Pavlem Bradíkem. Protikorupční policie politiky a jednu bývalou úřednici podezřívá z trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku. Do nového sídla kraje byl pořízen nábytek za 36 milionů korun a to bez řádného výběrového řízení. Stůl v zasedací místnosti stál tři čtvrtě milionu korun. „Například věšák byl

nadhodnocen asi desetkrát,“ říká náměstek hejtmána Vladimír Derner (KDU-ČSL). Ostatně celá přestavba bývalého pivovaru v honosné sídlo kraje se zadala firmě Immorent bez výběrového řízení! Celý areál takzvaného Regionálního centra bude kraj v rámci

leasingu stát skoro 1,9 miliardy korun. „Celá leasingová smlouva na pořízení sídla probíhala velmi nestandardním způsobem, při kterém kraj a daňový poplatníci přišli o značné peníze,“ doplnil Derner. Jak informovala ČTK, jedná se zřejmě o nejdražší sídlo úředníků v celé zemi. Kvůli podezřelému nákupu nábytku

Opět na Olympu slávy

• MILAN NEJEDLÝ

Logickým vyvrcholením halové sezony pozemních hokejistů Královéhradecké Slavie byly závěrečné zápasy o titul mistra ČR. Mohou být různého ražení, s puncem povinné šedivosti nebo naopak mohou dění patřičně vyšperkovat, přičemž výsledky půlročního snažení sledují zaplněné ochozy a vše dává najevo, že jde o mimořádnou událost roku. V loňské sezóně extraligoví muži prohráli až závěrečné finále s dlouhodobě nejlepším celkem pozemního hokeje v České republice – Slavií Praha. Stali se tak vicemistry ČR a po 3. místě ve venkovní soutěži se zaslouženě umístili na 2. místě v anketě Sportovní kolektiv roku Hradce Králové. Letos do závěrečných bojů „final four“

postoupilo extraligové družstvo žen. Jak vyzněl v tomto ohledu pozemkářský čtrnáctý únor?

V semifinálovém zápase porazily Slávistky pražskou HC Praga 3:1 (1:1), kdy vítězkám patřil závěr – během dvou minut roz-

hodly o postupu kanonýrky Gočalová (2) a Venclová. Ve finálovém zápase Slavia Hradec Králové nastoupila Gočalová proti HC Rakovník a po nervy strhujícím závěru 5:4 (2:1) se v 57. ročníku nejvyšší soutěže poprvé zapasala do historické tabulky vítězů – navíc jako nejmladší šampion vůbec. O mnohém rozhodly úvodní minuty obou poločasů a Gočalová, v obou nedělních zápasech hrající v oslnivé (střelecké) formě. Pasivita Rakovníka v začátku poločasů byla zarážející, což Gočalová využila střelecky (2,26

-1:0, 0,26 – z první útočné, navíc přímočaře vedené akce – 3:1). Svou převahu dokázaly hráčky z Orlické kotliny vyjádřit i střelecky, a to v rozhodujících chvílích na přelomu zápasu. Nečekanou suverenitu hradeckého týmu (do něhož zapadly posily z Bohemians Preissová a Reichlová) dokázala narušit pouze mladičká nadějná Hanzlová – necelé tři minuty před sirénou po příkladném (těžko oddělitelném) vedení míče snížila stav na rozdíl branky. Skórovaly Gočalová (3), Švenková a Smítková. Letošní titul Mistra České republiky v halovém pozemním hokeji tak nemohl skončit v lepších rukou a jeho držitelky potvrdily společně s velmi dobře hrajícími ostatními kategoriemi hradeckých pozemkářů, že jejich čas už nastal.

Další promítání filmu - 18. června od 20:30 h v Artkině Centrální

Andělé na kolejích... (dokončení rozhovoru)

V. Maixner: Jak jsme říkali na začátku, ten projekt byl vymyšlen jako cvičení a nikdy jsme z něho nechtěli udělat výdělečnou věc.

Premiéra byla opravdu úspěšná, plánujete další promítání? Třeba i mimo Hradec?

V. Maixner: Dvě projekce máme naplánované v Hradci Králové, opět v artkině Centrální, sedmého a osmnáctého června. Mimochodem bez pomoci kina Centrální by měl film mnohem nižší úroveň, protože Leoš Kučera nám poskytl úžasné zázemí, které by nám mohli některé profesionální týmy závidět. Jsme v podstatě jediný amatérský film vyladěný přímo pro kina.

O. Hejna: Jinak pochopitelně když na tyto dvě projekce přijdou diváci, bude se promítat i v červenci. Dále nám lidé sami nabízejí různé možnosti alternativních projekcí, což nám dělá nesmírnou radost. Je možné, že se tedy v létě dočkáte třeba projekcí pod širákem, v kostele, nebo dokonce při projíždce parním vlakem atd.

V. Maixner: Hlavně ale chceme s filmem objíždět festivaly, takže doufejme, že na spoustě

z nich bude k vidění. Film také zabodoval v krajské soutěži amatérských filmů a putuje do celorepublikového kola.

O. Hejna: Když se mě někdo zeptá, jestli si myslím, že je ten film dobrý, tak řeknu, že nevim, že si k němu vztah teprve získávám. Náznaky jsou v tom, co vám řeknou diváci, co vám řekne odborná porota právě na

velmi cením. Mně se ten film líbí tím, že když ukazuje, jak tým lidí táhne za jeden provaz a dělá to opravdu se zaujetím a poctivě, tak může vzniknout hodně dobré dílo i v amatérských podmínkách.

O. Hejna: A když se někdy ten provaz přetrhne, tak jsme dovedli udělat pevný uzel a táhnout dál, což je určitě velmi pozitivní.

festivalu. Od toho se člověk odrazí. Proto chceme na festivaly s filmem jít, abychom dostali profesionální zpětnou vazbu.

V. Maixner: Ondra je v tomhle velmi skromný, což si na něm

Na závěr, i když je to možná předčasná otázka, připravujete nějaký další projekt?

V. Maixner: Já si v tenhle okamžik musím dát úplný oddech od toho všeho, zamyslet se a

uvidím. Rozhodně mě to zajímá, baví mě, když člověk vidí, co všechno se dá dokázat. V tuhle chvíli já osobně nevim.

O. Hejna: Jelikož tohle bylo brané jako cvičení, tak každé cvičení k něčemu slouží. Když se ukáže, že to mělo smysl a zpětná vazba bude motivační do další práce, tak rozhodně mám připravená témata, o kterých bych chtěl točit, ale uvidíme, co život přinese.

V. Maixner: Já k tomu na závěr řeknu jednu věc, teď po těch dvou a půl letech chápu, proč v České republice zatím takový projekt nevznikl, je to opravdu hodně složité a hodně o nervy. A pokud nějaký blázen bude mít stejnou myšlenku udělat podobný film, tak ať se obrní trpělivostí.

O. Hejna: A obrátí se na nás (smích).

Děkuji vám za rozhovor a přeji mnoho úspěchů s filmem i do dalších projektů.

Více o filmu včetně ukázek: www.andelenakolejich.cz

S tvůrci filmu rozmloval Radim Panenka.

Nepomůže-li demonstrace...

Dokončení ze str. 1

Je třeba říct, že takové rozhodnutí magistrátu je v celé republice opravdu ojedinělé. Myslíte třeba, že by se mohlo stát, aby pražští radní „vypnuli“ na noc staroměstský orloj, pokud by si někdo stěžoval? Srdečně by se mu vysmáli, tipoval bych. Ozývají se také hlasy: „Bydlím u hlavního nádraží a v noci mě

budí vlaky, zakažte tedy v noci jezdit vlakům!“ Ne, tohle je samozřejmě pouze ironická odezva některých Hradečanů. Nikdo nechce zakázat noční jízdy vlaků či noční vyjíždění sanitních vozů - i když mohou stejně, ne-li více rušit klidný spánek. Je to prostě důležitá součást běžného městského života a s tím musí počítat každý stálý obyvatel i hotelový host.

Galerijní nokturmo

• OLGA TEPLÁ

Bylo jedinečnou kulturní recepcí v měsíci květnu, kdy 6. 5. uspořádala Galerie moderního umění v Hradci Králové volně přístupnou večerní prohlídku stálé expozice českého výtvarného umění společně s výstavou Slovenské grafiky 20. století a výstavou České grafiky šedesátých let (3. část - Jazyk geometrie). Šarmanatní secesní budova bývalého ústavu (arch. Osvald Polívka, 1911-12) se naplnila četnými návštěvníky, kteří dobře věděli, že si tu přijdou na své. Účastníci nokturna shlédli zajímavý film o významné úloze světla v moderním výstavnictví, kterou se zabývá projekt Rozeznání tvaru, a nechybělo ani pohoštění. Hradecká galerie se těší zájmu dospělých, škol, výtvarných kroužků i předškolních dětí, pro něž pravidelně pořádá kvalitní komentované prohlídky. V červnovém období

je to téma „TAJEMSTVÍ BAREV A TVARU“, a to dokonce ve dvou verzích: v jedné pro rodiče s dětmi od 3 do 6 let - v sobotu 19. června v 9:00 hodin a ve druhé pro děti od 7 do 12 let - v tentýž den, odpoledne ve 14:00 hodin. Obě verze jsou doplněné výtvarnou dílnou. (Pro omezený počet účastníků je třeba se zapsat na e-mailu klarazarecka@email.cz, popřípadě zavolat na telefonní číslo 732 158 396). Pro děti a mládež jsou připravené také programy zaměřené na stálou expozici českého výtvarného umění 20. století, koncipované k tématům jako: MOJE PRVNÍ NÁVŠTĚVA V GALERII, GALERIJNÍ EXPOZICI KROK ZA KROKEM, PALETA MODERNÍHO MALÍŘE, ČESKÁ KRAJINA 20. STOLETÍ V OBRAZECH a S O C H A Ř S T V Í (edukace@galeriehk.cz). Přijďte a přesvědčte se sami. Jsem si jistá, že vy i vaše děti či žáci odtud odejdou s pocitem, že v hradecké GMU umí pobavit i kvalitně a zároveň záživně poučit.

Foto: autorka

Kratochvilné podumání

• PATRICK UNGERMANN

Otevřený pohled na svět znamená, že jsem dal oči, ani nevím kam.

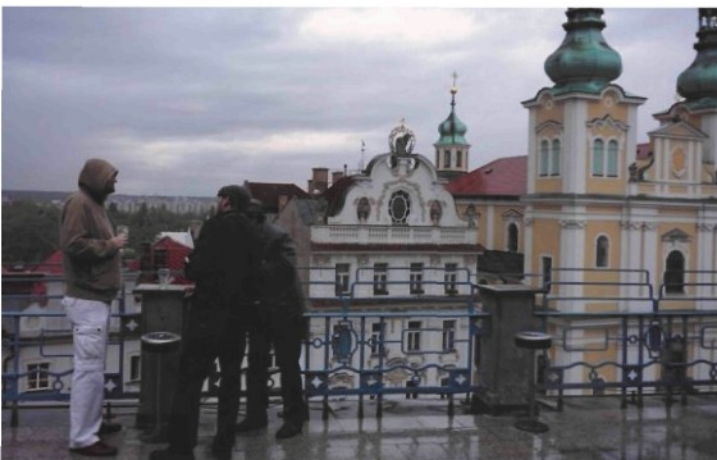
Jakmile se oháníme a bušíme do sebe právy, znamená to, že došla láska.

Emancipace je buď mé probuzení, že přijdu k vědomí sebe sama, nebo je to egoistické cukání napěchované trýzní a sebetrýzní.

Občanský život je život člověka, jemuž je košile stejně blízka jako kabát. Takový člověk má naději, že o kabát nepřijde.

Do urnového háje chodím s něčím za někým. K volební urně přicházím s čímsi za kým asi?

Kralovehradeckeslovo.cz

Své náměty či připomínky posílejte na:
Kralovehradeckeslovo@email.cz

V Hradci Králové vzniká unikátní koncertní zvonohra

Přispějte i Vy!

A podílejte se tak svým dílem na jedinečném projektu, který nemá ve střední Evropě obdobu.

Transparentní účet:

486 251 7001 / 5500

Více informací:
http://hradec.ccshhk.cz

Stav konta zjistíte zde:
www.rb.cz

„Je třeba učit sebe i druhé vzájemné pomoci a empatii“

V polovině května měl v artkině Centrál premiéru film Andělé na kolejkách. Zcela mimořádný projekt, který nemá v celé zemi obdoby. V názvu sice amatérský, ale jinak naprosto precizně zpracovaný. Jak by také ne, tvůrci k němu přistupovali s opravdovým zájmem i láskou k řemeslu. Všichni herci vystupovali bez nároku na honorář. Film vám blíže představí režisér Ondřej Hejna a produkční Václav Maixner v následujícím rozhovoru.

Můžete v krátkosti čtenářům představit příběh filmu?

O. Hejna: Film je o vztahu dvou bratrů, jejichž příběh se odehrává na pozadí druhé světové války. Oba dva hrdiny sledujeme od jejich dětství, kde dostáváme určitý základ toho, jací ti lidé jsou. Celé to končí v roce 1944. Je to takový minimalistický lidský příběh.

Kdo přišel s prvním nápadem pustit se do něčeho takového?

V. Maixner: Prvotní nápad měl Ondra, protože jsme přemýšleli, jaký bychom si na sebe vymysleli projekt, čím bychom se zkusili posunout dál a Ondra právě přišel s tím, že má velmi zajímavé vzpomínky ze svého dětství, začal je koncipovat a udělal z toho nádherný scénář, který jsme se rozhodli zrealizovat.

O. Hejna: My jsme před tím dělali spíš takové krátké snímky a videoklipy, nejdelší byl asi dvanáctiminutový. A tento projekt vyšel z potřeby vyzkoušet si filmovou činnost kompletně. Ta je v hodně ohledech mnohem náročnější oproti těm krátkým věcem. Nápad v podstatě vyšel z potřeby udělat si takové náročné cvičení, které nás má posunout k opravdovému filmu.

V. Maixner: Dvou a půlleté cvičení (smích).

Herci hráli s tím, že nedostanou honorář a vystupuje jich tam poměrně hodně. Kde jste je sháněli?

V. Maixner: Hraje tam přesně 77 herců, tedy nepočítal jsem je, ale ze záznamů, které mám, to vyplývá (smích). Většinou jsme je získávali tím, že my vedle castingového studia spolupracujeme s divadlem Jesličky a mnoho herců jsme našli právě zde.

O. Hejna: Já jsem většinu herců znal z divadla, takže jsem věděl, jaký mají potenciál, i když divadelní herectví je úplně jiné než filmové. Spoustu lidí vyšlo také z castingu. Lidé objevili internetové stránky a sami se přihlásili.

V. Maixner: Pravda také je, že ve chvíli, kdy vyběhly první informace o filmu, se do castingu přihlásilo dalších asi sto lidí.

Ve filmu vystupuje hodně dětských herců, jaká je s nimi práce?

O. Hejna: Bylo to určitě hodně náročné, pracné. V podstatě dokázali celý tým dokonale rozhodit, byli jsme trochu v nervech, ale přizpůsobili jsme jim všechno, co šlo, třeba kamerový styl, aby ty herecké výkony vypadaly přirozeně. Samozřejmě,

větu s toutéž intonací. To je mnohdy skoro nad jejich síly. V konečném efektu s nimi ale byla i pěkná sranda, byli to rošťáci...

O. Hejna: Uzavřel bych to asi tím, že všechny slzy ve filmu jsou opravdové (smích).

Děj filmu se odehrává ve třicátých a čtyřicátých letech, muselo být náročné sehnat dobovou techniku a rekvizity...

V. Maixner: Ve chvíli, kdy jsme začali film chystat, říkali jsme, že chceme jít do maximální autentičnosti. Prohledávali jsme archivy, konzultovali to s odborníky, s Gardou města Hradce Králové, kteří nám velmi pomohli. Problém byl také sehnat dobovou lokomotivu, s tím ale zase pomohla Výtopna Jaroměř. Bylo to opravdu náročné, ale lidé nám vycházeli vstříc, protože je ten projekt zajímavý. Po čase, když bylo vidět, že to myslíme opravdu vážně, lidé se ozývali sami, přinesli třeba pytel starého oblečení po dědečkovi a podobně.

O. Hejna: Spoustu rekvizit jsme

byli schopni postavit ošacení všech lidí.

I přesto, že vám lidé hodně pomáhali, bylo určitě potřeba spoustu věcí zaplatit. Jak jste řešili financování?

V. Maixner: Rozpočet, nebo řekněme spíše přímé náklady, které jsme museli dát z naší kapsy, byly osmdesát tisíc korun, z čehož třicet tisíc byly náklady na jídlo, protože já jsem se na začátku rozhodl, že chci, aby se tým vůbec nestaral o jídlo, ale aby se soustředil jen na umění, na natáčení. Zbytek byl na produkci.

O. Hejna: Vašek sice říká, že to bylo z naší kapsy, ale v realu to bylo jen z jeho kapsy. Ono v případě, že bychom platili všechny honoráře, půjčení techniky, rekvizit, kdyby se jednalo o standardní profesionální film, náklady by byly asi dva miliony.

V. Maixner: Samozřejmě, ale ve chvíli, kdy máte finance, tak uvažujete úplně jinak, takže ty dva miliony jsou jen v teoretické rovině.

Počítáte s nějakou návratností nákladů, třeba ze vstupného?

V. Maixner: Tenhle projekt je ve své podstatě neziskový, takže my na něm nechceme vydělávat. Pokud jde o promítání, tak samozřejmě vstupné vybíráme, ale těmi penězi se snažíme podporovat další neziskové projekty. Například z peněz vybraných na premiéře jsme polovinu dali Výtopně Jaroměř na opravy exponátů a druhou půlku jsme věnovali hradeckému Spolku neslyšících.

O. Hejna: Nebyla to sice žádná závratná částka (celkem 14 655 Kč), ale chceme, aby lidé viděli, že když nám oni pomohli s filmem, my zase poskytneme pomoc někomu jinému, kdo ji potřebuje. Myslím, že je třeba učit sebe i druhé vzájemné pomoci a empatii. Kam a jaké přesně peníze půjdou, bude transparentně uvedeno na webových stránkách filmu.

Dokončení na str. 7

režisér Ondřej Hejna, foto - Petr Mentberger

někteří už měli sami o sobě takové to kouzlo, kde jsme se snažili tomu neublížit a třeba i upravit scénář víc na tělo každému herci. Jednou větou to byla práce strašně náročná.

V. Maixner: Asi nejtěžší bylo udržet pozornost těch dětí. Hrozně složité pro ně bylo opakování scén, kdy třeba dvacetkrát za sebou mají říci tutéž

Co s nalezeným ptákem?

• OLGA TEPLÁ

Při pobytu v přírodě můžeme nalézt opuštěné či z hnízda vypadlé mládě. Pokud není zraněné, je nejlepší jej ponechat na místě, posadit ho na nejbližší keř či strom, aby tak bylo chráněno před kočkami a psy. Naleznete-li po náhlém ochlazení nebo delším dešti hladem vysílenou vlaštovku, můžeme ji zachránit a za příznivých podmínek opět vypustit. Zcela neopeřená mlád'ata, jež vypadla z hnízda, jsou obvykle odsouzena k uhynutí. Často jde o nemocné ptáky, kteří nejsou schopni přijímat potravu, a proto je staří z hnízda odstranili. Větší ptáky – například kosa a špačky krmíme tvarohem, v mléce namočenou houskou či vločkami. Hmyzožravé nakrmíme směsí rozemletého libového hovězího nebo telecího masa,

natvrdo uvařeného žloutku a strouhané mrkve (jablka). Vhodné jsou i larvy potměnka moučného (mouční červi).

Dravcům podáme rovněž

hovězí, telecí, játra, drůbež,

myši nebo maso z králíka. Je třeba, aby potrava byla i s chlupy či peřím; případně kousky masa obalíme něčím

nestravitelným, jako jsou kousky provázku či textilu. Krmíme tak, že nehty opatrně otevíráme ptáku zobáček, přidržíme jej otevřený a jemně kousky

potravu vkládáme pinzetou, lžičkou či dřívkem do jícnu (těsně za ptačí jazyk). Počkáme, až sousto spolkne a teprve po chvilce pokračujeme

v dalším krmení. Ptákům, konzumujícím zrna, podáme stravu třikrát denně, dravce nakrmíme pouze dvakrát. Holátko, jež se pokoušíme udržet při životě, krmíme každou hodinu s tím, že je třeba předejít jeho prostydnutí. Přikrýváme je kouskem vlny (odstřížkem hadříku) nebo také vatou. Při nálezu poraněného nebo popáleného ptáka či jiného živočicha volejte Záchrannou stanici Českého svazu ochránců přírody v Jaroměři na telefonní lince 605 251 434 nebo 603 847 189 pana Davida Čípa. Podrobnější informace o pracovišti najdete na webových stránkách: jarojaromer.cz, coracias@seznam.cz.

Ilustrace: Denisa Hynková

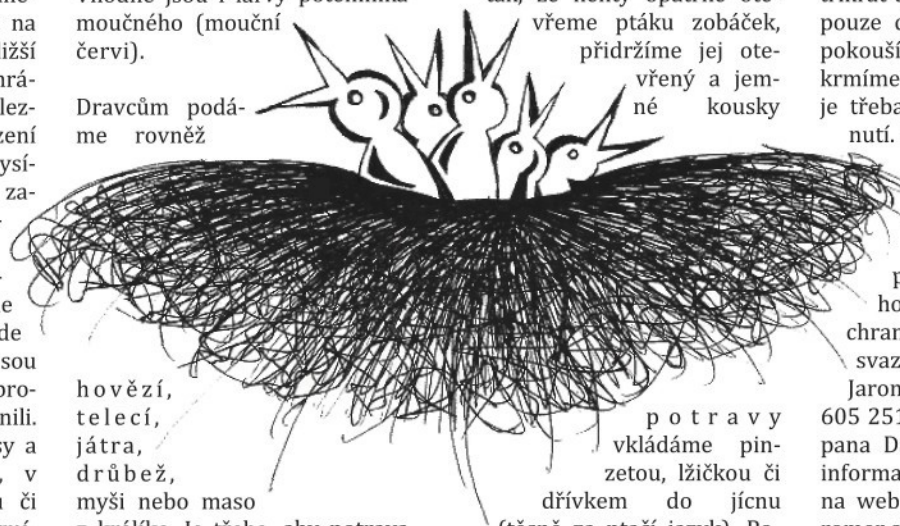

foto: jan hubsch

V den dětí lízátko pro všechny

• JAN HUBSCH

Brzké ráno dne dětí mohlo znamenat pro několik hradeckých občanů bydlících na Benešově třídě pořádný zmatek, pokud se rozhodli dostat do svého zaměstnání autem. Přes noc totiž na několika nepoužívaných „tyčích“ na dopravní

značky vyrostli ve stejném tvaru a v barevné kombinaci „lízátko“. Stříhaný karton ve tvaru a barvě lízátek, zabalený do fólie, kterou byli okolo „tyčí“ omotané, by se určitě líbil všem dětem. Troufám si tvrdit, že takováto „lízátko“ vyrostla na den dětí zcela účelně. Pro náhodného chodce však zůstala skryta. Řidičům osobních aut, ale ovšem i řidičům městské hromadné dopravy tak mohlo při jejich obvyklé cestě naopak trochu zatrnout. Při nájezdu na kruhový objezd mohli díky „lízátkům“ být pěkně zmateni. „Lízátko“ tedy na místě nevydržela dlouho. Jakmile si toho všimla policie, která v této čtvrti sídlí pouhý kousek od tohoto místa, ihned zareagovala a „tyče“ tak byli do poledne opět prázdné.

Nedalo mi nejt se projít po městě abych se na vlastní oči přesvědčil, že toto bylo vše. Po mé ranní procházce jsem celkově ve městě napočítal okolo padesáti takovýchto prázdných „tyčí“. Odbor dopravy Magistrátu města ještě ani odpoledne však o tomto „vtipu“ stále nic nevěděl.

Dopravní značení mají na starosti tři orgány. A to firma ATOL a.s. - ISP (integrovaný systém parkování), Technické služby a město. Na můj konkrétní dotaz, zda s těmito nevyužívanými „tyčemi“ hodlají něco provést, jsem dostal rozličné odpovědi. Technické služby tvrdí, že se o dopravní značení pouze starají, ale samotné „tyče“ jim nepatří. ISP naopak přiznávají, že jim patří pouze některé „tyče“. Ovšem tyto nevyužívané stále jsou na místě, protože se připravují parkovací místa pro invalidy a majitele obchodů. Na otázku, zda vědí konkrétní číslo kolik takovýchto prázdných „tyčí“ jim patří, nedokázali odpovědět. Město přiznalo, že „tyče“ patří jim, ale nehodlají je odstranit, protože je do budoucna chce využívat. Na jaký účel je však v plánu je využít, jsem již odpověď nedostal. Bylo mi pouze řečeno, že jim nepřísluší mi takovéto informace sdělovat.

Tato cílená recese tak poukázala na jeden z problémů, který v našem městě panuje a dle samotného vyjádření města, panovat bude i nadále.

Vážení čtenáři!

Jistě jste zaregistrovali zásadní změny v grafice našeho měsíčníku. Pevně věříme, že jsme Královéhradecké slovo změnili k lepšímu. Doufáme, že se vám nové prvky budou líbit, a že si budete stále s chutí docházet pro Královéhradecké slovo na svá oblíbená místa.

Chci také nesmírně poděkovat Vám, kteří nám píšete podpůrné e-maily či dopisy. Budeme se je snažit dle možností zveřejnit. Stejně tak budeme vděční za jakékoli připomínky.

Souběžně s červencovým číslem také spustíme nové webové stránky, které, jak věříme, budou konkurovat i těm, za nimiž stojí velké a bohaté firmy. My jsme živi pouze z placené inzercí a tuto práci děláme s opravdovým nadšením, ač nám to nepřináší žádný zisk.

Radim Panenka, šéfredaktor

Copak se to dělo před zimním stadionem?

• RADIM PANENKA

Svůj drobný postřeh začnu líčit jako knižní příběh. Jedu takhle po městě a hledám, kde bych zaparkoval. Nejlépe, samozřejmě, najít některé nezaplatněné parkoviště, jak jinak. Řečeno slovy jednoho mého kamaráda, přece jim nebudeme cpát do chřtánu naše peníze. Po krátkém zauvažování jsem zahrnul směrem k parkovišti „před zimákem“, které je, jako jedno z mála v centru, nezaplatněné. Dobře si všichni vzpomínáme na dohady, kdy Atol začal i na tomhle parkovišti vybírat poplatky a rázem se ozval Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových a magistrát upozornil, že pozemek patří státu a ten si opravdu nepřeje, aby bylo parkoviště s parkovným. Ale zpět k tomu, co vám chci říct. Při

vjezdu na parkoviště jsem zaznamenal dopravní značku oznamující „čištění komunika-

ce“. To jistě není nic zvláštního. Teď přichází to pověstné ALE. V neděli 23. května k této znač-

ce přibyla ještě druhá. Zákaz vjezdu s dodatkovou tabulkou „platí od 24. května, změna užívání pozemku“. Zajímavé, povídám si, copak to město zamýšlí s plochou před stadionem? Jedná se přece o účelovou komunikaci, jejíž zrušení je přinejmenším nutné avizovat v dostatečné době předem na úřední desce. Nic takového se ale nestalo. Napjat očekáváním, vydal jsem se na druhý den k zimnímu stadionu. K mému překvapení ale všechny značky zmizely a na parkovišti se zase parkuje. Bylo to snad nějaké cvičení? Nebo něčí roztržitost? Kdo ví...

Foto: Petr Mentberger

Step na kraji města

Pokračování ze str. 1

...restauračku se dvěma širokými okny s parapety z masivu. Plůtek před ní je vlastně kovářská práce, stojan na kola vypadá poctivě zhotovený a dva pozdně říjnové javory, napůl opadané, budí dojem, že sem naprosto patří, že se jim tady přirozeně líbí, jelikož se na nich stálí hosté houpali už jako děti nebo je tudy vodila v trojstupe soudružka učitelka a jejich děti vodí paní učitelka v trojstupe také tudy.

Zlaté listí polehává na prkených stolech místo pivních táčků pod zlatavým pivem v půllitrech z tlustého skla s optickou hodnotou devíti dioptrií. K pivu vedou ruce dvou chlapů v montérkách, páni stěhováci o přestávce, a jednoho pána v hubertusu a hnědých pukových gaticích a s taškou aktovkou, co v ní tatínkové nosí poloprázdnou. Když mluví stěhováci, pán poslouchá a bařá doutník. Když on hovoří, oni jsou zticha nad cigaretou. Restauračka je v tihle tržní pustině poslední opěrný bod města. Dál už nenajdete ani veřejný záchodek, dál už se veřejnost musí plně obsloužit sama. Já budu onomu „dál“ říkat step. Ono už je to z dosahu technických služeb, takže se z trávníku rychle stala

příroda a z utápnutých mimolidských organismů kypící život. Měli by sem dát cedulku: chrá-

Foto: Patrick Ungermann

něná krajinná oblast částečně obnovitelných zdrojů. Jediné lidstvo se tu soustřeďuje v zahrádkářské kolonii, a to ve vzácných okamžicích, kdy je vzácně po práci a neschůzuje se na rodičovském sdržení nebo na sdržení podílníků bytového družstva. V zahrádkách si činorodí číperové přírodu přeorali a oplotili a pokusili se k ní přilepit

dřevěné chatky, jakousi protiváhu pronajímaných přímořských domů těm nejzdatnějším ze sklo-oceli. Step pospojovaly omuty poloslepých říčních ramen, která zázračně procitají při povodních nebo ve skrytu tůň, kam pro komáry nepříjde ani rybář, tichý sportovní zabiják se ztlumeným rádiem, takže se rudolaločnatý bažant pohybuje ve rzivé sušině trávy sebejistě a přitakává hlavou pátrá po slepičce svého srdce, tak, jako jsem to dělal i já, dokud jsem se neoženil z lásky. Věnuji vám teď ze stepi dvě pohlednice:

Za zády prořídle bezinky s téměř ocesaným nebo popadaným přezrálým černým bezem, který se po seschnutí námrazou zkroutí do gramatických puntíků nad slovy. Před sebou kočárek se synkem a chycený do ještě slunečných, zároveň už červánkových ok soumraku postávám ve stepi s igelitkou na zbylé bezinky a dávám pozor, aby se neobjevil rotvailer, který si tady o jeden javor natolik brousí drápy, až je z toho strom na smrt nemocný. Na levoboku se zklidňuje večerní řeka bez vln, tak průzračná, že přestala být a prostor pod sebou uprázdnila dlouhému zrcadlu. Synek spí, byť se na něj sem tam

sypou bezinky a jiný „nepořádek“.

Za zády trávu, přerostlou stepní sušinu se všemi bažanty světa. Před sebou rotvailerův nešťastný javor a pod ním, u řeky, kilová psí konzerva plná žrádla, přesně podle tabulek o výživě. Kvačení mravenců a pavouků nad masovou šťávou, pěnivý bzukot hmyzu s tisíci hladovými žaludečky ve světě přírody, ve světě náhod, nehod a zákonů bez slovní omáčky. Ideový i tělesný zápas o bláhle nasycení. Hukot na desátou po ránu nad konzervou, která už rotvailerovi lezla ušima. Nezúčastňuji se, ačkoli i mě kruží v břiše.

Tam, kde už nenajdete ani veřejné záchodky, bují svého druhu svoboda. Nebo alespoň skutečná volnost, které nemá kdo přistříhnout pířka. Jak jsem se vyjádřil, step je z dosahu technických služeb města. Step lemují rozsvícené oči měst, takže na sebe kotviště lidnatosti až příliš důvěřivě upozorňují. Města jsou vlastně takové terčiky, dobré na zacílení k nějakému projektování, inženýrování a kdovíjakému hokuspokusnictví. Města jsou tuze počitatelná, zakroužkovatelná. Step je uspokojivá matoucí dálka. „Aperitiv lyriky před klobásou ze zvyku,“ jak říká v restauračce pán v hubertusu těm dvěma pracantům, kterým poslední lok řidiny se zvětralou pěnou oznamuje konec přestávky.

Závěr

Co se mi podařilo

„smajlík“ a „lízátka“ dopadly nejlépe , dokonce i místní měsíčník psal o tomto projektu
(strana 6 - v den dětí lízátko pro všechny)

Co se mi nepodařilo

Skládané origami „kachny“ a „žabky“ dopadly nejhůře, jsme byli příliš závislí na počasí, a hlavně lidé se o to příliš nezajímali

Byl bych hodně naivní a trapný, když si řeknu, že díky mému parazit-projektu se věci posunou k lepšímu. Vím, že ve městě, kde žiji, jsou mnohem důležitější věci k řešení než nějaká prázdná nebo ohnutá dopravní tyčka, či nějaký propadlý kanál. I když ve většině případech jsem nedosáhl toho, co jsem chtěl , ale jsem nesmírně šťastný , že jsem si zapojil další lidi (minimálně 4 mé pomocníky), kteří jsou ochotni zabývat se a hovořit o těchto problematikách ,což je to podstata mé práce.

Když jsem se začal pracovat se parazit artem, myslel jsem si ze vedu ,dá se říci „předem prohraný“ boj s městskou byrokracií, nakonec jsem si zjistil ,že nejen ,že bojuji s byrokracií, ale i s vandalismem. Například „karatista“ byl knock-outován dříve, než jsem stačil tento projekt zdokumentovat.

- Odevzdaná práce má 3 části -
1. papírová vazba
 2. noviny - královehradecké slovo
 3. CD-ROM - videoklip o projektu